

so se vračali z mestnega sejma in tukaj skleпали do sedaj še nedo-
gnane kupe in pogodbe, kričali in šepetali, pri vsem pa pili in trkali
s kozarci.

Oskrbnika sta se, sedaj ta, sedaj óni, bavila z Ančiko, sedečo
pri peči v prvi sobi. Mračno je bilo tam, in pivci pri mizi so bili
preveč utopljeni v svoje krave in vole, da bi bil kdo pogledal tja na
klop. Tam pa je sedaj ta, sedaj óni obeh oskrbnikov hotel imeti
poljub od déklice. Dobil ga nocoj ni nobeden. Mince je šel nekolikokrat
mimo njih in osorno velel:

»Ti — tam notri nimajo vina!«

Toda ko je Ančika postavila vino tja pred adjunkta in notarja,
sedla je zopet nazaj na klop v prvi sobi, in jeden oskrbnikov je bil
zopet tukaj.

Napósled je odšlo vse, samó óna dva v gospódski sobi, adjunkt
in notar, ostala sta samá v živem razgovoru, ki se je šele zdaj vnel med
njima in čegar predmet je sezal daleč daleč nazaj v leta njiju prvega
prijateljstva, v óno dóbo, ko je cvetel v mladeniških srcih »lipov cvet«
prve ljubezni, poln vonjave, vender brez sadú. In vse te spomine je
nocoj provzročila le óna suha tiskana novost v uradnem listu, da je
novim sodnikom v Groblje imenovan Andrej Vrbanoj!

(Dalje prihodnjič.)

Môrda vé...

Vitka kakor jela,
Ravna kakor bor,
Kakor sneg je bela,
Čista kakor zor.

Koder hodi, hvalo
Vzbuja nje obraz,
A lepote malo
Svétu kažem jaz.

Vènder v srci krili
Nádej méni stó,
Gôrek čut me sili
Vedno k nji samó.

Môrda vé, da splava
Hitro z lic sijáj —
Le ljubezen prava
Sije vekomaj...

Zdéslav.

